

ที่ รง ๐๒๐๕.๑/ ๑๙๑๑๒

กระทรวงแรงงาน
ถนนมิตรไมตรี ดินแดง
กรุงเทพ ฯ ๑๐๕๐๐

๒๖ เมษายน ๒๕๕๙

เรื่อง การเสนอตราสารองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมใหญ่ประจำปี สมัยประชุมที่ ๙๙ - ๑๐๔ ต่อคณะรัฐมนตรี

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. หนังสือรองนายกรัฐมนตรีเห็นชอบให้เสนอคณะรัฐมนตรี

๒. เอกสารตราสารที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมใหญ่ประจำปีองค์การแรงงานระหว่าง ประเทศจำนวน ๑๐๐ เล่ม

ด้วยกระทรวงแรงงาน ขอเสนอเรื่องการเสนอตราสารองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมใหญ่ประจำปี สมัยประชุมที่ ๙๙ - ๑๐๔ มาเพื่อคณะรัฐมนตรีทราบและพิจารณา เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เนื่องจากเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่ประเทศไทยในฐานะสมาชิก องค์การแรงงานระหว่างประเทศจะต้องนำตราสารซึ่งประกอบด้วยอนุสัญญาและข้อแนะที่ได้รับการรับรอง มาพิจารณาให้สัตยาบัน โดยเรื่องนี้ เข้าข่ายที่จะต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรีตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่อง และการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ (ข้อ ๗ : เรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือที่เกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันรัฐบาลไทย) ทั้งนี้ รองนายกรัฐมนตรี (พลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณ) กำกับบริหารราชการกระทรวงแรงงาน ได้เห็นชอบให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะรัฐมนตรีด้วยแล้ว

๑. เรื่องเดิม

๑.๑ ประเทศไทยโดยกระทรวงแรงงาน เข้าร่วมเป็นสมาชิกก่อตั้งองค์การแรงงานระหว่าง ประเทศ (International Labour Organization: ILO) ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๔๖๒ (ค.ศ. ๑๙๑๙) โดยทุกปีประเทศไทย แต่งตั้งผู้แทนสามฝ่าย (Credential) ประกอบด้วย ฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง และฝ่ายลูกจ้างเข้าร่วมการประชุมใหญ่ ประจำปีซึ่งจัดขึ้นในช่วงเดือนมิถุนายนของทุกปี เพื่อร่วมพิจารณาประเด็นทางวิชาการ แผนงานและแผนงบประมาณ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ รวมทั้งการร่วมโหวตเพื่อรับรองตราสาร (Instrument) ประกอบด้วย อนุสัญญา (Convention) พิธีสาร (Protocol) และข้อแนะ (Recommendation) ฉบับใหม่เมื่อมีการเสนอเข้าสู่ วาระการประชุม ทั้งนี้เป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติในธรรมนูญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในฐานะ ประเทศสมาชิก

๑.๒ ในระหว่างการประชุมใหญ่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ สมัยประชุมที่ ๙๙ - ๑๐๔ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๔ มีอนุสัญญา พิธีสารและข้อแนะที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมใหญ่องค์การแรงงาน ระหว่างประเทศจำนวน ๗ ฉบับ ประกอบด้วย

๑.๒.๑ ข้อแนะฉบับที่ ๒๐๐ ว่าด้วยเอชไอวี/เอดส์ และโลกแห่งการทำงาน ค.ศ. ๒๐๑๐ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๙๙ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๓)

๑.๒.๒ อนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๙ ว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๐ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๔)

๑.๒.๓ ข้อแนะ...

๑.๒.๓ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๑ ว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๐ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๔)

๑.๒.๔ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๒ ว่าด้วยพื้นฐานความคุ้มครองทางสังคม ค.ศ. ๒๐๑๒ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๑ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕)

๑.๒.๕ พิธีสารเพื่อเป็นส่วนเสริมอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๓ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗)

๑.๒.๖ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๓ ว่าด้วยมาตรการส่วนเสริมสำหรับการปราบปรามการใช้แรงงานบังคับ ค.ศ. ๒๐๑๔ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๓ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗)

๑.๒.๗ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๔ ว่าด้วยการปรับเปลี่ยนจากเศรษฐกิจนอกระบบเป็นในระบบ ค.ศ. ๒๐๑๕ (ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๔ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๘)

๒. เหตุผลและความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

ธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ มาตรา ๑๙ วรรค ๕ (ข) (ค) และวรรค ๖ (ข) (ค) ระบุพันธกรณีของประเทศสมาชิกในเรื่องอนุสัญญาและข้อแนะนำ ประเทศสมาชิกจะต้องนำอนุสัญญาและข้อแนะนำที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมใหญ่ไปเสนอต่อทางราชการหรือหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกกฎหมายเพื่อรับทราบเกี่ยวกับสถานภาพการออกอนุสัญญาและข้อแนะนำ และประเทศสมาชิกต้องแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เกี่ยวกับการดำเนินการตามมาตรา ๑๙ วรรค ๕ (ข) (ค) และวรรค ๖ (ข) (ค) ซึ่งในบริบทของประเทศไทยหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกกฎหมายคือสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังนั้น กระทรวงแรงงานจึงมีความจำเป็นต้องปฏิบัติตามพันธกิจในฐานะสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในการนำเสนออนุสัญญา พิธีสารและข้อแนะนำตามข้อ ๑.๒ เสนอให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อโปรดทราบ

๓. ความเร่งด่วนของเรื่อง

ในการประชุมใหญ่ประจำปีขององค์การแรงงานระหว่างประเทศสมัยที่ ๙๙ - ๑๐๔ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๘ ที่ประชุมใหญ่ มีการรับรองอนุสัญญา พิธีสารและข้อแนะนำรวม ๗ ฉบับ ตามข้อ ๑.๒ ซึ่งประเทศไทยยังไม่ได้ดำเนินการตามบทบัญญัติของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ มาตรา ๑๙ วรรค ๕ (ข) (ค) และวรรค ๖ (ข) (ค) ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อ ๒ จึงเห็นสมควรดำเนินการโดยเร่งด่วน

๔. สาระสำคัญของเรื่องและข้อกฎหมาย

๔.๑ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๐ ว่าด้วยเอชไอวี/เอดส์ และโลกแห่งการทำงาน ค.ศ. ๒๐๑๐ ได้รับการเสนอและรับรองโดยประเทศสมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศในสมัยประชุมที่ ๙๙ เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีสาระสำคัญตามองค์ประกอบของข้อแนะนำที่มี ๖ บท ดังนี้

บทที่ ๑ คำจำกัดความ ระบุความชัดเจนของคำที่เกี่ยวข้องในข้อแนะนำ อาทิ การตีตราทางสังคม ผู้ได้รับผลกระทบ ความเปราะบาง สถานประกอบกิจการ คนงาน

บทที่ ๒ ขอบเขตการบังคับใช้ ครอบคลุมผู้ทำงานในทุกลักษณะงานและในทุกสถานประกอบกิจการ ซึ่งผู้ทำงานรวมถึงผู้ฝึกงาน อาสาสมัคร ผู้หางาน ผู้สมัครงาน และผู้ถูกเลิกจ้าง

บทที่ ๓ หลักการทั่วไป ซึ่งมุ่งหวังให้ประเทศสมาชิกมีการตอบสนองต่อข้อแนะนำในการให้ความสำคัญต่อสิทธิมนุษยชน เสรีภาพขั้นพื้นฐานและความเสมอภาคทางเพศโดยเฉพาะในกลุ่มคนงาน ครอบครัว และผู้อยู่ในอุปการะซึ่งควรได้รับประโยชน์จากมาตรการป้องกัน การรักษาดูแลและการส่งเสริมเกี่ยวกับ

เรื่องขอโรคให้นายจ้างและลูกจ้างมีความร่วมมือเพื่อกำหนดแผนป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อในสถานประกอบการ การไม่เลือกปฏิบัติหรือการตีตราทางสังคมต่อคนงานหรือผู้สมัครงานที่ติดเชื้อ คนงาน ครอบครัวและผู้อยู่ในอุปการะ ควรได้รับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลรวมถึงความลับเกี่ยวกับการติดเชื้อ คนงานไม่ควรถูกกำหนดให้ได้รับการทดสอบหาเชื้อเอชไอวีหรือถูกเปิดเผยสถานะของการติดเชื้อ มาตรการเกี่ยวกับการดำเนินการด้านเอชไอวี/เอดส์ ในโลกของการทำงาน ควรได้รับการนำมาบรรจุเป็นนโยบายและแผนงานการพัฒนาภายในประเทศรวมถึงแผนงานที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน การศึกษา การคุ้มครองทางสังคม และสุขภาพอนามัย และการคุ้มครองคนงานในอาชีพที่แสดงให้เห็นว่ามีความเสี่ยงต่อการติดต่อของเชื้อเอชไอวี

บทที่ ๔ แผนงานและนโยบายระดับชาติ ประเทศสมาชิกควรกำหนดให้มีแผนงานและนโยบายระดับชาติด้านเอชไอวี/เอดส์ และโลกแห่งการทำงาน โดยนำประมวลข้อปฏิบัติเรื่องเอชไอวี/เอดส์ และโลกแห่งการทำงาน ปี ค.ศ. ๒๐๐๑ และฉบับแก้ไขที่มีในภายหลัง ตราสารที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และคู่มือระหว่างประเทศต่าง ๆ ในเรื่องนี้มาร่วมพิจารณาในการจัดทำแผน โดยควรให้องค์กรนายจ้าง องค์กรลูกจ้าง หน่วยงานด้านสุขภาพอนามัยและองค์กรที่เป็นตัวแทนของผู้ติดเชื้อเอชไอวี เข้ามามีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือ และให้ความสำคัญต่อบทบาทของสถานประกอบการในการป้องกัน การรักษาดูแล การสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการปรึกษาและทดสอบตามความสมัครใจโดยร่วมมือกับชุมชนในท้องถิ่น แผนงานและนโยบายระดับชาติควรครอบคลุมถึง ๑) การเลือกปฏิบัติและการส่งเสริมความเท่าเทียมด้านโอกาสและการปฏิบัติ ประเทศสมาชิกต้องปฏิบัติตามอนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและการประกอบอาชีพ) ค.ศ. ๑๙๕๘ โดยให้มีการคุ้มครองและป้องกันการเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน การรับสมัครงาน การสิ้นสุดสัญญาจ้างโดยมิสาเหตุจากสถานะของการติดเชื้อเอชไอวีตามความเป็นจริงหรือการรับรู้ ทั้งนี้ บุคคลที่เจ็บป่วยเนื่องจากเชื้อเอชไอวี ควรได้รับอนุญาตให้ทำงานของตนต่อไปตามสภาพร่างกายเอื้ออำนวยพร้อมอำนวยความสะดวกให้ทำงานเหมาะสมกับสภาพ หรือหางานใหม่ให้ หรือจัดฝึกอบรมให้ ๒) การป้องกัน ประเทศสมาชิกต้องเผยแพร่แผนด้านการป้องกันด้วยภาษาและรูปแบบที่เหมาะสม โดยกลยุทธ์การลดอันตรายต่าง ๆ ต้องยึดแนวการปฏิบัติตามเอกสารเผยแพร่ขององค์การอนามัยโลก โครงการความร่วมมือแห่งสหประชาชาติว่าด้วยเอชไอวี/เอดส์และสำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติและแนวปฏิบัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ๓) การรักษาและดูแล ภาครัฐและนายจ้าง ลูกจ้าง รวมทั้งผู้แทนของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ต้องร่วมหารือเพื่อกำหนดแผนงานด้านสุขภาพอนามัยในสถานประกอบการเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อหรือลดผลกระทบจากการติดเชื้อบุคคลที่ติดเชื้อ ครอบครัวและผู้อยู่ในอุปการะควรมีสิทธิได้รับบริการด้านสาธารณสุข ระบบประกันสังคม การประกันกับเอกชน ๔) การช่วยเหลือ ควรมีมาตรการช่วยให้ผู้ติดเชื้อสามารถทำงานต่อไปได้ในสถานประกอบการ ส่งเสริมให้ผู้ติดเชื้อได้รับการจ้างงาน มีโอกาสในการสร้างรายได้ พิจารณาให้โรคเอดส์และการติดเชื้อเอชไอวีเป็นโรคหรืออุบัติเหตุในการทำงาน สำหรับผู้มีอาชีพที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ ๕) การตรวจ สิทธิส่วนบุคคล และการเก็บรักษาข้อมูลที่เป็นความลับ การตรวจหาเชื้อต้องเป็นไปโดยสมัครใจ และได้รับการเคารพสิทธิในเรื่องรักษาความลับ ประเทศต้นทางผ่าน หรือประเทศผู้รับไม่ควรกำหนดให้คนงาน ผู้หางาน ผู้สมัครงาน และคนงานอพยพเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการติดเชื้อของตนหรือผู้อื่น หรือถูกกีดกันไม่ให้อพยพอันเนื่องจากสถานะของการมีเชื้อเอชไอวี ๖) สุขภาพอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน สภาพแวดล้อมในการทำงานควรเหมาะสมต่อการป้องกันการแพร่เชื้อเอชไอวีในสถานประกอบการ โดยคำนึงถึงอนุสัญญาและข้อแนะ หรือตราสารระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

๗) เด็กและผู้เยาว์...

๗) เด็กและผู้เยาว์ ต้องมีมาตรการคุ้มครองเด็กที่สมาชิกในครอบครัวหรือผู้ให้การดูแลเสียชีวิตหรือเจ็บป่วยจากโรคเอดส์มิให้ถูกละเมิดทางเพศ การใช้แรงงานเด็กหรือแสวงหาประโยชน์ทางเพศพาณิชย์ คุ้มครองแรงงานผู้เยาว์ให้พ้นจากการติดเชื้โดยการให้ความรู้ ข่าวสารและบริการอื่น ๆ

บทที่ ๕ การนำไปปฏิบัติ แผนงานและนโยบายระดับชาติดังกล่าว ต้องมีวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดการนำไปปฏิบัติโดยผ่านการหารือระหว่างผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศ องค์กรชุมชน ผู้เชี่ยวชาญด้านเอชไอวี/เอดส์ วิธีการดังกล่าวได้แก่ การใช้กฎหมายและกฎระเบียบภายในประเทศ การจัดทำข้อตกลงร่วม การจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติ ระดับสถานประกอบการกิจการ หรือกำหนดยุทธศาสตร์เฉพาะสำหรับแรงงานในกลุ่มเสี่ยง การให้การศึกษา การฝึกอบรม การให้ข่าวสารและการให้คำปรึกษาหารือ การเสริมบริการของภาครัฐให้เข้มแข็ง รวมทั้งการใช้กลไกความร่วมมือระหว่างประเทศ

บทที่ ๖ การติดตามผล ประเทศสมาชิกต้องมีกลไกที่เหมาะสมในการตรวจติดตามงาน มีการรวบรวมข้อมูลข่าวสารและข้อมูลเชิงสถิติ มีการวิจัยเรื่องการพัฒนาเรื่องเอชไอวี/เอดส์ในโลกร่วมกัน องค์การนายจ้างและองค์กรลูกจ้างควรมีส่วนร่วมในการสร้างกลไกการตรวจติดตาม การพัฒนาของแผนและนโยบายระดับชาติด้านเอชไอวี/เอดส์ และโลกร่วมกัน

๔.๒ อนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๙ ว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ ได้รับการเสนอและรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๐ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ มีสาระสำคัญดังนี้

หลักการและเหตุผลของอนุสัญญา

คนงานทำงานในบ้านซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและเด็กหญิง ซึ่งหลายคนเป็นผู้อพยพหรือสมาชิกชุมชนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ เป็นผู้มีส่วนช่วยเศรษฐกิจโลกจากภารกิจการช่วยดูแลงานบ้านให้กับผู้ทำงานที่มีภาระครอบครัวให้สามารถเพิ่มโอกาสในการทำงานมากขึ้น คนกลุ่มนี้ดูแลประชากรสูงวัย เด็ก ผู้พิการและโอนถ่ายรายได้มหาศาลภายในประเทศและระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตามคนงานทำงานในบ้านเป็นกลุ่มง่ายต่อการถูกเลือกปฏิบัติด้านการจ้างงาน การง่ายต่อการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ซึ่งแม้ว่าแรงงานกลุ่มนี้จะมีความสำคัญแต่กลับได้รับการประเมินค่าต่ำและถูกมองข้ามแม้ว่ามีอนุสัญญาและข้อแนะนำแรงงานระหว่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับคนงานทำงานในบ้านหลายฉบับ รวมถึงตราสารระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกจำนวนมาก องค์การแรงงานระหว่างประเทศจึงเสนออนุสัญญาว่าด้วยคนงานทำงานในบ้านเพื่อให้คนงานทำงานในบ้านได้รับการคุ้มครองตามมาตรฐานเฉพาะที่เพิ่มเติมจากมาตรฐานทั่วไปและทำให้คนงานทำงานในบ้านได้ใช้สิทธิของตนอย่างเต็มที่

สาระสำคัญของอนุสัญญา

องค์ประกอบของอนุสัญญามี ๒๗ มาตรา มีสาระโดยรวมนดังนี้

๑) คนงานทำงานในบ้านไม่รวมถึงบุคคลที่ทำงานบ้านเพียงบางโอกาสหรือนาน ๆ ครั้งและไม่ได้เป็นไปเพื่อการอาชีพ

๒) ประเทศสมาชิกต้องมีมาตรการที่จะทำให้คนงานทำงานในบ้านทุกคนได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รวมทั้งในเรื่องหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงานตามที่กำหนดในอนุสัญญาอย่างมีประสิทธิภาพประกอบด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการยอมรับสิทธิในการร่วมเจรจาต่อรอง การขจัดทุกรูปแบบของแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ การใช้แรงงานเด็ก และการขจัดการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ

๓) การกำหนดอายุขั้นต่ำของคนงานทำงานในบ้าน ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญา ฉบับที่ ๑๓๘ ว่าด้วยอายุขั้นต่ำ ค.ศ. ๑๙๗๓ และอนุสัญญา ฉบับที่ ๑๘๒ ว่าด้วยรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ค.ศ. ๑๙๙๙ โดยต้องไม่ต่ำกว่าที่กฎหมายภายในประเทศกำหนดไว้สำหรับผู้ทำงานรับค่าจ้างทั่วไป

๔) คนงานทำงานในบ้านต้องได้รับความคุ้มครองเรื่องสัญญาจ้างที่เป็นธรรม มีสภาพการทำงานที่มีคุณค่า มีสิทธิส่วนบุคคลหากต้องอาศัยในครัวเรือนของนายจ้าง โดยคนงานทำงานในบ้านต้องได้รับทราบเงื่อนไขและสภาพการจ้าง

๕) คนงานทำงานในบ้านที่เป็นผู้ย้ายถิ่นจากประเทศหนึ่งไปทำงานในประเทศหนึ่ง ต้องมีการเสนองานหรือสัญญาเป็นหนังสือที่ใช้บังคับได้ในประเทศที่ไปทำงาน โดยระบุสภาพและเงื่อนไขการจ้าง ก่อนการข้ามเขตแดนมาทำงานบ้านตามสัญญา และประเทศสมาชิกต้องมีมาตรการในการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับสิทธิของคนงานทำงานในบ้านในการถูกส่งตัวกลับเมื่อสิ้นสุดสัญญาการจ้างงาน

๖) คนงานทำงานในบ้านต้องมีอิสระในการต่อรองกับนายจ้างในเรื่องที่พักอาศัยและไม่ถูกผูกมัดให้ต้องอยู่ในครัวเรือนของนายจ้างหรืออยู่กับสมาชิกครอบครัวของนายจ้างระหว่างช่วงการหยุดพักประจำวัน ประจำสัปดาห์ หรือการหยุดพักผ่อนประจำปี

๗) คนงานทำงานในบ้าน ต้องมีชั่วโมงทำงาน ค่าตอบแทน การทำงานล่วงเวลาระยะเวลาการหยุดพักผ่อน หยุดพักประจำปี หยุดพักผ่อนประจำปีโดยได้รับค่าตอบแทนไม่น้อยกว่าผู้ทำงานรับค่าจ้างอื่น ๆ ทั้งนี้ การหยุดพักประจำปีต้องมี ๒๔ ชั่วโมงติดต่อกันในทุก ๆ รอบ ๗ วัน เป็นอย่างน้อย

๘) คนงานทำงานในบ้านต้องได้รับค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายที่กำหนดหากมีการกำหนดเป็นเกณฑ์ไว้ รวมทั้งค่าตอบแทนที่กำหนดโดยไม่เลือกปฏิบัติทางเพศ ทั้งนี้ การจ่ายค่าจ้างต้องเป็นเงินตราที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายและจ่ายตามรอบโดยสม่ำเสมอ ไม่น้อยกว่าเดือนละ ๑ ครั้ง หากเป็นการจ่ายค่าจ้างในรูปแบบอื่น ต้องได้รับการยินยอมจากคนงานทำงานในบ้าน

๙) ต้องมีมาตรการคุ้มครองคนงานทำงานในบ้านที่เป็นผู้ย้ายถิ่นไม่ให้ถูกละเมิดโดยหน่วยงานจัดหางานเอกชน ทั้งนี้ ค่าธรรมเนียมของการจัดหางานต้องไม่ถูกนำไปหักจากค่าตอบแทนของคนงานทำงานในบ้าน และคนงานทำงานในบ้านหรือผู้แทนต้องสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมหรือกลไกการยุติข้อพิพาทอื่นอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึง รัฐต้องพัฒนามาตรการให้มีการตรวจแรงงาน การบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษโดยคำนึงถึงคุณลักษณะพิเศษของงานบ้าน

๔.๓ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๑ ว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ ได้รับการเสนอให้เป็นส่วนประกอบอนุสัญญาว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ และได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๐ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ มีสาระสำคัญดังนี้

๑) บทบัญญัติของข้อแนะนำฉบับนี้ ต้องนำไปพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๙ ว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑

๒) ควรมีมาตรการในเรื่องเสรีภาพในการสมาคมและการยอมรับสิทธิในการร่วมเจรจาต่อรอง

๓) ประเทศสมาชิกควรดำเนินการสอดคล้องกับมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อจัดการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ

๔) นำบทบัญญัติในอนุสัญญาว่าด้วยรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก มาพิจารณาประกอบการแยกประเภทงานบ้าน

๕) คนงานทำงานในบ้านควรได้รับความรู้เรื่องเงื่อนไขและสภาพการจ้าง มีสัญญาจ้างงาน ที่เป็นมาตรฐาน มีมาตรการรองรับเรื่องการร้องทุกข์กรณีถูกล่วงละเมิดหรือคุกคาม มีชั่วโมงทำงาน ชั่วโมงพัก วันหยุด ค่าจ้าง ที่พักที่เหมาะสม มีความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในงาน

๖) คุ้มครองคนงานทำงานในบ้านมิให้ถูกบังคับใช้แรงงานและค้ามนุษย์ และการเข้าถึง การประกันสังคม

๗) อนุสัญญาว่าด้วยคนงานทำงานในบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ และข้อแนะนำบังคับใช้กับ คนงานทำงานในบ้านที่เป็นผู้ย้ายถิ่น

๔.๔ ข้อแนะนำฉบับที่ ๒๐๒ ว่าด้วยพื้นฐานความคุ้มครองทางสังคม ค.ศ. ๒๐๑๒ ได้รับการเสนอ เพื่อสนับสนุนมาตรฐานด้านการคุ้มครองทางสังคมขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในรูปของข้อแนะ และ ได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) การคุ้มครองทางสังคมเป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันและขจัดความยากจน ความไม่เท่าเทียม การกีดกันทางสังคม ส่งเสริมโอกาสแห่งความเท่าเทียมทั้งเพศ เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์

๒) การคุ้มครองทางสังคมเป็นการลงทุนเพื่อประชาชน ให้เขาสามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงทุกด้าน และสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

๓) ขอบเขตและหลักการของข้อแนะนำประกอบด้วย การคุ้มครองด้านสิทธิประโยชน์ ตามกฎหมาย การบริการสาธารณะที่มีคุณภาพสูง การเข้าถึงการอุทธรณ์ ร้องทุกข์ การยอมรับการเจรจา ต่อร้องร่วมและเสรีภาพในการสมาคม การมีส่วนร่วมของระบบไตรภาคี

๔) ประเทศสมาชิกต้องจัดการคุ้มครองทางสังคมขั้นต่ำในด้านการรักษาพยาบาล การประกันรายได้ขั้นพื้นฐานที่เพียงพอแก่คนวัยทำงานและในวัยสูงอายุกรณีเจ็บป่วย ว่างาน คลอดบุตร พักการ การเข้าถึงโภชนาการ การศึกษา การดูแลเลี้ยงดู และการเข้าถึงสินค้าและบริการ รวมทั้งการเข้าถึง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

๕) ต้องใช้ระบบไตรภาคีในการกำหนดกลยุทธ์ นโยบาย แผนงาน มาตรการ กฎหมาย ระเบียบหรือข้อปฏิบัติในการส่งเสริมการคุ้มครองทางสังคมระดับชาติ โดยพยายามปิดช่องว่าง การคุ้มครองและขยายการคุ้มครองให้ครอบคลุมประชาชนให้มากที่สุดโดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและ ผู้มีความจำเป็นพิเศษ

๖) ต้องมีการติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินการให้มีการคุ้มครองทางสังคมพื้นฐาน เพื่อการพัฒนาและขยายการดำเนินงาน โดยมีการพัฒนาทบทวนแนวคิด คำจำกัดความและวิธีการที่นำมาใช้ ในการจัดทำข้อมูล สถิติและตัวชี้วัดที่เหมาะสม

๗) ประเทศสมาชิกที่รับรองข้อแนะนำฉบับนี้ อาจขอความช่วยเหลือทางวิชาการจาก องค์การแรงงานระหว่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ เกี่ยวกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง

๔.๕ พิธีสารเพื่อเป็นส่วนเสริมอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ ได้รับการเสนอเพื่อเป็นมาตรการเสริมในรูปของพิธีสารเพื่อการบังคับใช้อนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ และได้รับการรับรอง ในสมัยประชุมที่ ๑๐๓ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) ที่ประชุมตระหนักว่าแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ซึ่งเป็นกลุ่มที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีจำนวนนับล้านคนและได้รับการบัญญัติเป็นบทบัญญัติในอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ มีการเปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบซึ่งนำไปสู่การแสวงหาประโยชน์จากแรงงานที่เป็นรูปแบบของการค้ามนุษย์เพิ่มมากขึ้น ทำให้ภาคเศรษฐกิจมีความเปราะบางและแรงงานต่างด้าวเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงจะกลายเป็นผู้เสียหายจากการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ และจำเป็นต้องมีการปราบปรามแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์อย่างมีประสิทธิภาพ

๒) มีอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ๑๒ ฉบับ ปฏิญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ๒ ฉบับ และตราสารระหว่างประเทศ ๑๒ ฉบับ เกี่ยวข้องในการใช้ปราบปรามการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์

๓) พิธีสาร ฯ ฉบับนี้มีองค์ประกอบทั้งหมด ๗ มาตรา คือ

มาตรา ๑ ประเทศสมาชิกต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันและจัดการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ เพื่อให้มีการคุ้มครองและเข้าถึงการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม เช่น การชดเชยผู้เสียหาย และการลงโทษผู้กระทำผิด โดยต้องมีการจัดทำนโยบาย และแผนปฏิบัติการระดับชาติที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืนโดยมีการปรึกษาหารือไตรภาคีรวมทั้งการเชิญองค์กรที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ร่วมกำหนดนโยบาย แผน และมาตรการ

มาตรา ๒ มาตรการที่ใช้ในการป้องกันการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ ประกอบด้วย การให้การศึกษา ให้ข้อมูลแก่ประชาชนและกลุ่มเสี่ยงเพื่อป้องกันการตกเป็นผู้เสียหาย ให้การศึกษาให้ข้อมูลแก่นายจ้างเพื่อป้องกันการเข้าไปมีส่วนกระทำผิด ต้องมีกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายที่เหมาะสมเพื่อป้องกันการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์โดยใช้มาตรการการตรวจแรงงานที่เข้มแข็ง หรือมาตรการอื่น ๆ ที่สนับสนุนการบังคับใช้กฎหมาย ให้การคุ้มครองแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน โดยการเข้มงวดเรื่องการบริหารจัดการทางาน และการบรรจุเข้าทำงานเพื่อป้องกันการละเมิดและฉ้อโกง มีมาตรการเพื่อลดความเสี่ยงในการถูกเป็นแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์

มาตรา ๓ ต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการคัดแยก การปล่อยตัว การคุ้มครอง การฟื้นฟูให้ผู้เสียหายทุกคนกลับคืนสู่สภาพปกติจากการถูกใช้เป็นแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ รวมถึงการจัดให้มีการช่วยเหลือและการสนับสนุนในรูปแบบต่าง ๆ

มาตรา ๔ ประเทศสมาชิกต้องมีมาตรการที่มั่นใจว่าผู้เสียหายทุกคนสามารถเข้าถึงการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ เช่น การชดเชยตามความเหมาะสมโดยไม่คำนึงถึงการปรากฏอยู่หรือสถานะทางกฎหมายในอาณาเขตแห่งชาตินั้น ทั้งนี้ ไม่มีสิทธิดำเนินคดีหรือกำหนดบทลงโทษต่อผู้เสียหายที่ถูกบังคับหรือถูกเกณฑ์ให้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมผิดกฎหมาย ทั้งนี้ ตามหลักการพื้นฐานของระบบกฎหมายของประเทศสมาชิก

มาตรา ๕ ประเทศสมาชิกต้องร่วมมือกันเพื่อให้มั่นใจว่ามีการป้องกันและการจัดรูปแบบต่าง ๆ ของการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์

มาตรา ๖ มาตรการต่าง ๆ ที่นำมาปรับใช้ในพิธีสารและอนุสัญญาต้องถูกกำหนดโดยกฎหมายและกฎระเบียบแห่งชาติ หรือโดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ โดยต้องมีการปรึกษาหารือกับองค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๗ ลบบทบัญญัติในอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ มาตรา ๑ วรรค ๒ วรรค ๓ และมาตรา ๓ ถึงมาตรา ๒๔

๔.๖ ข้อแนะนำปีที่ ๒๐๓ ว่าด้วยมาตรการส่วนเสริมสำหรับการปราบปรามการใช้แรงงานบังคับ ค.ศ. ๒๐๑๔ ได้รับการเสนอเพื่อบังคับใช้ร่วมกับพิธีสารที่เป็นส่วนเสริมของอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วยแรงงานบังคับ และเป็นส่วนเสริมของอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ โดยได้รับการรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๓ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) ประเทศสมาชิกต้องร่วมมือกับองค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้าง รวมถึงหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการระดับชาติที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน ทุกหน่วยงานต้องมีการประสานงาน การปฏิบัติงาน การติดตามผลและการประเมินผลนโยบายและแผนปฏิบัติการระดับชาติ รวมทั้งต้องมีการจัดเก็บ วิเคราะห์และให้มีข้อมูลทั้งทางสถิติและข้อมูลรายละเอียดที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ โดยต้องคำนึงถึงการเคารพ ข้อมูลส่วนบุคคล

๒) มาตรการป้องกัน ส่งเสริมหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน ส่งเสริมเสรีภาพ ในการสมาคมและการร่วมเจรจาต่อรองของแรงงานที่อยู่ในภาวะเสี่ยง ต่อต้านการเลือกปฏิบัติเนื่องจาก เป็นส่วนเพิ่มความเสี่ยงในการถูกใช้เป็นแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ ป้องกันเด็กหญิงและชายจากการตกเป็นเหยื่อ โดยส่งเสริมโอกาสทางการศึกษา วัฒนธรรมการสร้างความรู้ในกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มเสี่ยงเพื่อการปกป้องตนเอง ฝึกอาชีพและทักษะฝีมือให้กลุ่มเสี่ยงเพื่อสร้างโอกาสในการจ้างงานและสร้างรายได้ บังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะในด้านการจ้างงาน ส่งเสริมให้มีการคุ้มครองทางสังคมพื้นฐาน ส่งเสริมให้มีการ จัดฝึกอบรมก่อนการเดินทางออกนอกประเทศเพื่อไปทำงาน และการอบรมเมื่อเดินทางถึงประเทศเป้าหมาย การกำหนดนโยบายการจ้างงานและการโยกย้ายถิ่นฐานของแรงงานต้องคำนึงถึงความเสี่ยงของแรงงานโยกย้าย ถิ่นฐาน ซึ่งจะต้องได้รับการอำนวยความสะดวกในการโยกย้ายถิ่นฐานโดยปลอดภัยและเป็นปกติ นายจ้างและธุรกิจ ต้องมีส่วนร่วมในการระบุสถานการณ์ในการดำเนินธุรกิจหรือในการผลิต หรือการให้บริการที่อาจมีความเสี่ยง ต่อการใช้แรงงานบังคับ

๓) มาตรการการคุ้มครอง ต้องมีมาตรการคุ้มครองแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ บนพื้นฐานของความสมัครใจ มีขั้นตอนที่ทำให้ผู้เสียหายให้ความร่วมมือในการคัดแยกและลงโทษผู้กระทำผิด มีมาตรการเพื่อจัดการกระทำที่ล่วงละเมิดและเป็นการฉ้อโกงจากบริการจัดหางานและการบรรจุเข้าทำงาน อาทิ การเก็บค่าธรรมเนียมจัดหางาน สัญญาจ้างที่โปร่งใส มีมาตรการช่วยเหลือผู้เสียหายทันทีที่มีการฟื้นฟู ระยะยาว อาทิ การคุ้มครองความปลอดภัยของผู้เสียหายและครอบครัว การให้ที่พักพิงที่เหมาะสม การรักษาพยาบาล และช่วยเหลือสภาพจิตใจ การจ้างงานหรือให้โอกาสทางการศึกษาและฝึกอบรม มีมาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกบังคับ หรือเป็นแรงงานเกณฑ์ อาทิ การให้การศึกษา การตั้งผู้ปกครองหรือผู้แทน การตรวจสอบอายุแท้จริงและการส่งเด็ก คืนสู่ครอบครัว มีมาตรการคุ้มครองแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานที่ถูกบังคับใช้แรงงานโดยให้โอกาสได้รับการจ้างงาน การเป็นพลเมืองถาวรหรือชั่วคราว การอำนวยความสะดวกในการกลับคืนสู่ประเทศต้นทาง

๔) มาตรการการชดเชยและเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม มีมาตรการให้ผู้เสียหายจากการใช้ แรงงานบังคับหรือการเกณฑ์แรงงานทุกคนได้เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการเยียวยาอื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพ และเหมาะสม อาทิ การเข้าถึงศาล อนุญาโตตุลาการ การเรียกร้องการเยียวยา การได้รับการชดเชยและ ค่าเสียหายจากผู้กระทำผิดซึ่งรวมถึงค่าจ้างค้างจ่าย เงินสมทบตามกฎหมายและสิทธิประโยชน์การประกันสังคม การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำถึงสิทธิตามกฎหมายแก่ผู้เสียหายในภาษาที่เข้าใจ การติดตามการบริหารจัดการและ การเยียวยาทางแพ่งและทางอาญา

๕) มาตรการ...

๕) มาตรการการบังคับใช้ ประเทศสมาชิกควรมีมาตรการสร้างความเข้มแข็งของการบังคับใช้กฎหมาย อาทิ เสริมทรัพยากรและการฝึกอบรมให้กับการปฏิบัติงานด้านการตรวจแรงงาน กำหนดบทลงโทษอื่นนอกเหนือจากการรับโทษทางอาญา โดยผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายมีสิทธิที่จะบังคับใช้โทษดังกล่าว เสริมประสิทธิภาพการคัดแยกเหยื่อ พัฒนาตัวชี้วัดเกี่ยวกับแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์เพื่อให้พนักงานตรวจแรงงาน ตำรวจ อัยการ นายจ้าง องค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้าง องค์กรพัฒนาเอกชน และผู้ปฏิบัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้

๖) ความร่วมมือระหว่างประเทศ ควรสร้างเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศให้เข้มแข็งระหว่างประเทศสมาชิกและองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยกันปราบปรามแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ ทั้งในด้านกฎหมายและด้านวิชาการรวมถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการแบ่งปันแนวปฏิบัติที่ดีและการเรียนรู้การต่อต้านแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์

๔.๗ ข้อแนะนำปีที่ ๒๐๔ ว่าด้วยการปรับเปลี่ยนจากเศรษฐกิจนอกระบบเป็นในระบบ ค.ศ. ๒๐๑๕ ได้รับการเสนอและรับรองในสมัยประชุมที่ ๑๐๔ เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) เศรษฐกิจนอกระบบที่เกิดขึ้นจำนวนมากมีผลกระทบต่อหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน การคุ้มครองทางสังคมและสภาพการทำงานที่มีคุณค่า มีผลเชิงลบต่อการพัฒนาสถานประกอบกิจการให้ยั่งยืน ต่อรายได้ของรัฐ ต่อนโยบายเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม ต่อการแข่งขันที่เป็นธรรมทั้งในและระหว่างประเทศ คนส่วนใหญ่เข้าสู่เศรษฐกิจนอกระบบโดยไม่ได้เลือกเองแต่เป็นผลจากการขาดโอกาสและขาดช่องทางในการดำรงชีพตามระบบปกติ

๒) ข้อแนะนำนี้ ให้แนวทางแก่ประเทศสมาชิกในการปรับเปลี่ยนคนทำงานและหน่วยทางเศรษฐกิจที่อยู่นอกระบบไปอยู่ในระบบโดยเคารพต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของคนทำงาน การสร้างโอกาสด้านความมั่นคงทางรายได้และการดำรงชีพ ส่งเสริมการสร้างที่ยั่งยืนแก่ผู้ประกอบการและวิสาหกิจ

๓) คำนิยามของเศรษฐกิจนอกระบบ หมายถึง กิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งหมดของคนทำงานและหน่วยทางเศรษฐกิจซึ่งกฎหมายหรือแนวปฏิบัติในการบริหารจัดการไม่ครอบคลุมถึงหรือครอบคลุมไม่เพียงพอ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย เช่น การผลิต การขาย การครอบครองหรือการใช้สินค้าต้องห้ามตามกฎหมาย เช่น ยาเสพติด รวมถึงการค้าอาวุธ การค้ามนุษย์ การฟอกเงิน หรืออุตสาหกรรมการผลิตที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๔) หน่วยทางเศรษฐกิจในเศรษฐกิจนอกระบบ หมายถึงถึง หน่วยที่จ้างแรงงานทำของกิจการส่วนตัวไม่ว่าจะทำเองหรือมีสมาชิกในครอบครัวช่วยเหลือโดยไม่ได้รับค่าจ้าง สหกรณ์ วิสาหกิจชุมชน

๕) ข้อแนะนำนี้ใช้กับคนทำงานและหน่วยทางเศรษฐกิจทั้งหมด ได้แก่ คนงานทำงานส่วนตัว เจ้าของกิจการตัวเอง สมาชิกสหกรณ์ สมาชิกวิสาหกิจชุมชน คนช่วยทำงานในครอบครัว คนงานทำงานบ้าน คนทำงานที่มีความสัมพันธ์ในการจ้างงานแบบไม่มีกฎระเบียบควบคุม

๖) ด้วยความหลากหลายของเศรษฐกิจนอกระบบ หน่วยงานที่มีอำนาจในประเทศสมาชิกควรระบุให้ชัดเจนถึงลักษณะและขอบเขตของเศรษฐกิจนอกระบบและความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจนอกระบบกับในระบบโดยการร่วมหารือภายใต้กลไกไตรภาคีและการมีส่วนร่วมขององค์กรผู้แทนของกลุ่มแรงงานนอกระบบและหน่วยเศรษฐกิจนอกระบบ

๗) การจัดทำกลยุทธ์เพื่อปรับเปลี่ยนเศรษฐกิจนอกระบบเป็นเศรษฐกิจในระบบ ต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อม กฎหมาย แนวปฏิบัติภายในประเทศ ความต้องการของคนทำงาน หลักการส่งเสริม และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน หลักการเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน มาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ การส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศและการไม่เลือกปฏิบัติ กลุ่มคนที่มีความเปราะบางซึ่งทำงานในเศรษฐกิจนอกระบบ เช่น คนพิการ ผู้เยาว์ ผู้โยกย้ายถิ่น ผู้สูงอายุ คนพื้นเมืองหรือชนเผ่า ผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ลูกจ้างทำงานบ้าน ผู้ทำงานในภาคเกษตรกรรม การป้องกันและลงโทษต่อการจู่โจมที่เสี่ยงไม่เป็นเศรษฐกิจในระบบเพื่อหลบเลี่ยงภาษี การอยู่ได้ข้อบังคับตามกฎหมาย และข้อบังคับทางสังคมและด้านแรงงาน

๘) การกำหนดกรอบกฎหมายและนโยบาย ควรใช้การวิเคราะห์จุดบกพร่องและการประเมินสถานะแวดล้อมของเศรษฐกิจนอกระบบในประเทศของตนเพื่อกำหนดรูปแบบของกฎหมาย ข้อบังคับ นโยบาย และมาตรการอื่น ๆ โดยคำนึงถึงการพัฒนาที่ยั่งยืน การจัดความยากจน การเติบโตแบบองค์รวม การส่งเสริมสภาพแวดล้อมด้านการลงทุน การส่งเสริมการเจรจาทางสังคมระหว่างนายจ้างและคนทำงาน การเข้าถึงการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการหรือการรวมตัวเป็นวิสาหกิจขนาดย่อม เล็กและกลาง หรือรูปแบบของสหกรณ์ การเข้าถึงตลาด บริการทางธุรกิจ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานและเทคโนโลยี สร้างฐานการคุ้มครองทางสังคมที่ขยายไปถึงการประกันสังคม วางนโยบายด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานที่มีประสิทธิภาพ การสร้างความมั่นคงด้านรายได้ การคุ้มครองผ่านการตรวจแรงงานและการเข้าถึงความยุติธรรม

๙) นโยบายการมีงานทำต้องสร้างงานในระบบให้มีคุณภาพโดยการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ภาษี เสริมสร้างผลิตภาพ สร้างความเชื่อมั่นทางธุรกิจ แก้ไขปัญหาความไม่เสมอภาค สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย มีระบบและการแข่งขันที่เป็นธรรม ขยายทางเลือกเพื่อการมีงานทำในระบบ ให้แรงงานนอกระบบ เข้าถึงบริการจัดหางานหรือได้รับการศึกษา ฝึกอบรม ที่ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานและเทคโนโลยีสมัยใหม่

๑๐) สิทธิและการคุ้มครองทางสังคม แรงงานที่อยู่ในเศรษฐกิจนอกระบบต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน มีเสรีภาพในการสมาคมและการร่วมเจรจาต่อรอง ไม่ถูกบังคับใช้แรงงาน หรือเกณฑ์แรงงาน ไม่ถูกเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ ได้รับการแก้ไขปัญหาสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย และทำลายสุขภาพอนามัย ขยายขอบเขตการประกันสังคมครอบคลุมผู้ทำงานในเศรษฐกิจนอกระบบ

๑๑) การจูงใจและการบังคับใช้กฎหมาย สร้างมาตรการจูงใจหรือให้มีผลประโยชน์พิเศษ เพื่อให้การปรับเปลี่ยนเป็นเศรษฐกิจในระบบมีประสิทธิภาพ เช่น ปรับปรุงวิธีการให้บริการทางธุรกิจ การเงิน สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ตลาด เทคโนโลยี แผนการพัฒนาทักษะฝีมือและการศึกษา สิทธิในอสังหาริมทรัพย์ ปฏิรูปรูปแบบการเริ่มดำเนินธุรกิจขนาดย่อมและขนาดเล็ก อาทิ การลดค่าจดทะเบียนหรือลดขั้นตอนการจดทะเบียน ลดค่าใช้จ่ายตามกฎหมาย อาทิ ในระบบการประเมินภาษี ปรับปรุงระบบ การเข้าถึงบริการทางการเงิน อาทิ วงเงินกู้และสัดส่วนหลักทรัพย์

๑๒) เสรีภาพในการสมาคม การเจรจาทางสังคม และบทบาทขององค์กรนายจ้างและของคนทำงาน ผู้ทำงานในเศรษฐกิจนอกระบบต้องมีสิทธิในการจัดตั้งและเข้าร่วมองค์กร สหพันธ์ สมาพันธ์ ประเทศสมาชิกต้องจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้นายจ้างและคนทำงานสามารถรวมตัวเพื่อเจรจาต่อรอง ในการปรับเปลี่ยนเป็นเศรษฐกิจในระบบ องค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้างของเศรษฐกิจนอกระบบอาจขอความช่วยเหลือจากสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อเสริมขีดความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปสู่เศรษฐกิจในระบบ

๑๓) การตรวจติดตาม และรวบรวมข้อมูลต้องมีการรวบรวม วิเคราะห์ เผยแพร่สถิติเกี่ยวกับเพศ อายุ สถานที่ทำงาน คุณลักษณะเฉพาะด้านเศรษฐกิจและสังคม ขนาดและองค์ประกอบของเศรษฐกิจนอกระบบ จำนวนหน่วยทางเศรษฐกิจนอกระบบ จำนวนคนทำงาน เพื่อการตรวจติดตามและประเมินความคืบหน้าในการปรับเปลี่ยนเป็นรูปแบบในระบบ ทั้งนี้ การวิจัยหรือรวบรวมสถิติต้องยึดแนวทางขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในการจำกัดความทางสถิติของการจ้างงานนอกระบบ

๑๔) การนำไปปฏิบัติ ประเทศสมาชิกต้องนำข้อแนะนำนี้ไปปฏิบัติให้เกิดผลโดยอาจเป็นในรูปของกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศ ข้อตกลงร่วม แผนงานและนโยบาย ซึ่งต้องมีการทบทวนอยู่เป็นประจำตามความเหมาะสมโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้างรวมทั้งองค์กรผู้แทนของกลุ่มคนทำงานนอกระบบและหน่วยทางเศรษฐกิจนอกระบบ

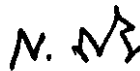
๕. ข้อเสนอของส่วนราชการ

เพื่อเป็นไปตามบทบัญญัติของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ มาตรา ๑๙ วรรค ๕ (ข) (ค) และวรรค ๖ (ข) (ค) ดังกล่าวในข้อ ๒ กระทรวงแรงงานขอเสนอสาระสำคัญของตราสารขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทั้ง ๗ ฉบับ ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อโปรดทราบ และโปรดพิจารณานำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกกฎหมายเพื่อโปรดทราบด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีรับทราบและพิจารณานำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อโปรดทราบต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก

(ศิริชัย ดิษฐกุล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

โทรศัพท์ ๐๒ ๒๓๒ ๑๒๗๘

โทรสาร. ๐๒ ๒๔๘ ๒๐๒๗